

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **ČSAD Mělník a. s.**, IČ 25137514
sídlem K Přívozu 2604/23, 276 01 Mělník
zastoupený advokátem JUDr. Františkem Loskotem, CSc.
sídlem Československé armády 556, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. KUKHK-35835/DS/2018/Er,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 30. 11. 2018, č. j. KUKHK-35835/DS/2018/Er, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 10. 2018, č. j. MUDK-ODP/118404-2018/zav 984-2018, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 10. 1. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „správní orgán II. stupně“ nebo „žalovaný“) ze dne 30. 11. 2018, č. j. KUKHK-35835/DS/2018/Er, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 10. 2018, č. j. MUDK-ODP/118404-2018/zav 984-2018. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 10 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz Actros, registrační značky nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nezjištěný řidič dne 30. 10. 2017, v 16:26 hodin, na pozemní komunikaci č. I/37 v obci Chroustníkovo Hradiště, směr Jaroměř, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v úseku dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“ na 50 km/h, kdy byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 59 km/h (a to po odečtení tolerance měřicího přístroje ± 3 km/h). Tímto jednáním došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž takové porušení vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, proto argumentaci obsaženou v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozvíjí v žalobních bodech, kterými namítá nedostatečné podklady rozhodnutí, nesprávné závěry o skutkových zjištěních a nesprávné právní posouzení věci.
4. Žalobce především konstatuje, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého má být postupováno tak, aby byl bez důvodných pochybností zjištěn stav věci v rozsahu nezbytném pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
5. Dále žalobce namítá, že ke zjištění pachatele přestupku by nemělo stačit pouhé zaslání výzvy k podání vysvětlení údajnému pachateli. Výklad správního orgánu, že pokud údajný pachatel na výzvu nereaguje, správní orgán věc bez dalšího odloží a zahájí řízení o správním deliktu, je dle žalobce nepřijatelný pro rozpor se základními zásadami správního řádu, není totiž zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. Správní orgán tak došel k nesprávnému závěru, že pokud je provozovatelem vozidla označena osoba, kterou se nedaří kontaktovat nebo ji nelze dohledat, případně odepře podání vysvětlení, je naplněna podmínka pro odložení či zastavení řízení stanovená § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobce si uvědomuje konstrukci odpovědnosti provozovatele vozidla jako odpovědnosti objektivní, avšak tvrdí, že ačkoliv je zřejmé, kdo uvedené vozidlo řídil, uvádí, že tuto osobu nezjistil. Dle žalobce mělo být s označeným řidičem zahájeno správní řízení a až po neprokázání spáchání přestupku po

řádném dokazování by bylo řízení zastaveno a zahájeno řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. Správní orgán tak nesprávně přenesl důkazní břemeno na žalobce.

6. Základní nedostatek spatřuje žalobce v postupu správního orgánu, který, ač obdržel od žalobce dostatečné údaje k osobě řidiče vozidla, bez efektivního a nezpochybnitelného pokusu o doručení předvolání k podání vysvětlení přestupek odložil. Správní orgán při zjišťování osoby přestupce nenaplnil požadavky uložené zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalobce sdělil jméno řidiče pana S. Š., ten si ale předvolání k podání vysvětlení nevyzvedl, což správní orgán považoval za doručení fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. Správní orgán měl však podle žalobce postupovat ve smyslu ustanovení § 19 odst. 1 správního řádu. Ten stanoví, že správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, nelze-li takto písemnost doručit, doručí ji sám. V zákonem stanovených případech je poté možné písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení, je-li k řízení příslušný orgán obce, může být písemnost doručena prostřednictvím obecní policie.
7. Žalobce se proto domnívá, že v posuzovaném případě nepostupoval správní orgán I. stupně tak, aby zjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Samotnému hodnocení důkazů a vypořádání se s případnými rozpory mezi nimi, musí předcházet řádné shromáždění důkazů.
8. Závěrem žalobce tvrdí, že řízení před žalovaným bylo zatíženo závažným pochybením, když nebylo přihlédnuto k jím tvrzeným důkazům a skutečnostem, a tyto nebyly náležitě zhodnoceny, což má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Dále odkázal i na podané odvolání, kdy vymezené okruhy důvodů namítané nezákonnosti, jsou dle jeho názoru použitelné i jako rozvedení žalobních námitek.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 24. 1. 2019 odkázal na žalobou napadené rozhodnutí ze dne 30. 11. 2018, č. j. KUKHK-35835/DS/2018/Er. Následně zrekapituloval průběh správního řízení a závěrem konstatoval, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě.
10. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

11. Žalobce v souvislosti s postupem správního orgánu poukazuje na rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16. 7. 2018, č. j. 2377/DS/2018, z jehož odůvodnění vyplývá, že odvolací správní orgán zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze stejných důvodů, které namítá žalobce. Argumentaci obsaženou v odůvodnění Krajského úřadu Ústeckého kraje použil žalobce již v žalobě.
12. Žalobce i nadále setrvává na svém stanovisku, že k naplnění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku by nemělo stačit pouhé zaslání výzvy k podání vysvětlení údajnému pachateli přestupku.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Věc rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný se k výzvě soudu nevyjádřili. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
14. Z předloženého správního spisu je předně relevantní Oznámení o přestupku v dopravě, vyhotovené Městskou policií Dvůr Králové nad Labem dne 26. 11. 2017, č. j. MUDK-MP/100579-2017/cm 26521-2017. Součástí správního spisu je i karta předmětného vozidla a fotografická dokumentace pořízená automatizovaným technickým prostředkem. Dále je založen ověřovací list č. 8012-OL-70072-17 ze dne 9. 3. 2017 měřicího zařízení SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo rychloměru GEMVEL0007, který byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Relevantní je i vyjádření Policie České republiky, Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidla ze dne 23. 12. 2016, č. j. KRPH-962-226/Čj-2016-051006, a samotný návrh, vyhotovený Městskou policií Dvůr Králové nad Labem. Toliko k základním důkazům pro rozhodnutí o přestupku.
15. Na základě Oznámení o přestupku v dopravě zaslal správní orgán I. stupně žalobci výzvu k uhrazení určené částky, na jejímž základě žalobce sdělil, že v inkriminované době vozidlo řídil pan S. Š.. V návaznosti na tyto údaje zaslal správní orgán I. stupně na adresu uvedeného řidiče postupně 2 výzvy ke sdělení skutečnosti. Tyto zásilky si adresát nevyzvedl, proto byly vhozeny do schránky.
16. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, dne 19. 9. 2018 přestupkovou věc dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil. Následně vydal Městský úřad Dvůr Králové nad Labem dne 19. 9. 2018 příkaz, č. j. MUDK-ODP/103779-2018/zav 984-2018, proti kterému podal žalobce odpor, ke kterému přiložil Záznam o provozu vozidla, čímž byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení vyrozuměním o pokračujícím řízení po podaném odporu, vyrozuměním o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V návaznosti na toto poučení zaslal žalobce dne 3. 10. 2018 přípis, kterým navrhoval, aby mezi listinné důkazy byly zařazeny dokumenty o provedeném doručování výzvy panu S. Š. a Záznam o provozu vozidla, doplněný vlastnoručním podpisem označeného řidiče.
17. Správní orgán I. stupně provedl důkazy mimo ústní jednání a na základě zjištěného skutkového stavu vydal dne 29. 10. 2018 rozhodnutí o přestupku, č. j. MUDK-ODP/118404-2018/zav 984-2018, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 10 odst. 3 citovaného zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 5. 11. 2018 odvolání. Správní orgán II. stupně se ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně a rozhodnutím ze dne 30. 11. 2018 odvolání zamítl.
18. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

19. Žalobce předně namítal, že správní orgány neučinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Tato námitka je důvodná.
20. Skutková podstata předmětného přestupku provozovatele vozidla je zakotvena v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, dle kterého: *„Provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“* V dalších odstavcích pak citované ustanovení stanoví pozitivní i negativní podmínky nastoupení odpovědnosti provozovatele vozidla a také způsob stanovení výše sankce za přestupek. Pro projednávanou věc je přitom podstatná negativní podmínka vymezená v odstavci pátém § 125f zákona o silničním provozu, dle kterého: *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“*
21. Citované ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek fyzické osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Přednost odpovědnosti za přestupek plyne i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, dle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Správní orgány tedy musí prioritně postihnout přestupek, resp. nejprve *„učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31).
22. Pro posouzení, zda ve věci nyní projednávané byly nezbytné kroky správním orgánem I. stupně učiněny, jsou podstatné níže uvedené úvahy Nejvyššího správního soudu a především také srovnání s obdobnými případy, které byly v judikatuře posuzovány.
23. Smysl novely provedené zákonem č. 297/2011 Sb., která vložila do zákona o silničním provozu správní delikt provozovatele vozidla, bylo řešit faktickou nemožnost postihu velkého množství přestupků. Při vyšetřování jednoznačně zjištěných přestupků, typicky např. překročení povolené rychlosti, byly správní orgány ohledně totožnosti pachatele odkázány na vysvětlení podané provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by tím vystavil postihu osobu blízkou, ocitl se správní orgán v důkazní nouzi. Jelikož při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby, správní orgány tyto věci odkládaly. Aby jednoznačně prokázaná deliktní jednání v silničním provozu nezůstala nepotrestána, zákonodárce přijal konstrukci, že v případě nezjištění totožnosti řidiče za delikt odpovídá provozovatel vozidla (srov. rozvedení této úpravy v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21).
24. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, se Nejvyšší správní soud zabýval případem, kdy provozovatelka vozidla na výzvu správního orgánu označila řidiče vozidla, kterému se ale nedařilo doručovat. V důsledku toho mu správní orgán ustanovil opatrovníka a následně řízení o přestupku zastavil, následně zahájil řízení o deliktu provozovatele vozidla, ve kterém provozovatelce uložil pokutu. Ta se obrátila na správní soudy s tím, že ze strany správního orgánu nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění

totožnosti řidiče. Nejvyšší správní soud nejprve shrnul účel zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla a následně uvedl: „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodů podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

25. Jak je z výše uvedeného patrné, nezbytná aktivita správního orgánu ve vztahu k možnému pachateli se odvíjí od konkrétní skutkové situace. Vždy je nezbytné si klást otázku, nakolik je zjištění osoby přestupce reálné a nakolik lze po správním orgánu spravedlivě žádat, aby činil v tomto směru další kroky. V každém jednotlivém případě je proto potřeba hodnotit konkrétní skutkové okolnosti.
26. V projednávané věci je přitom situace velmi podobná té, kterou řešil zdejší soud v citovaném rozsudku č. j. 30 A 92/2013 – 27. Žalobce nebyl vůči výzvě správního orgánu pasivní a sdělil osobu řidiče, jeho jméno, příjmení, datum narození a bydliště. Uvedl také, že se jedná o jeho bývalého zaměstnance, který měl v danou dobu předmětný automobil svěřen. Z podání je rovněž zřejmé, že žalobce je provozovatelem autodopravy, proto tvrzení o tom, že předmětný automobil svěřil svému zaměstnanci, se proto jeví jako zcela reálné. Nedošlo ani k překážce při doručování této osobě, byť jí bylo předvolání k podání vysvětlení doručeno fikcí a následně byla zásilka vložena do poštovní schránky. Nejednalo se ani o nekontaktní osobu, která by například na oznamované adrese prokazatelně nebydlela. Nic nenasvědčuje tomu, že by žalobce jednal účelově, neměl v úmyslu označit skutečného řidiče a pouze by se snažil klást správnímu orgánu procesní překážky.
27. S ohledem na popsanou skutkovou situaci nelze považovat pouhé zaslání předvolání k podání vysvětlení provozovatel označené osobě řidiče za nezbytné kroky, které by měl správní orgán ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu učinit ke zjištění pachatele přestupku. Jak plyne z § 137 odst. 1 a 2 správního řádu, správní orgán prvního stupně mohl domnělého přestupce nechat předvést (na základě obdobného užití § 60 správního řádu) nebo mu mohl uložit pořádkovou pokutu až do výše 5 000 Kč. Správní orgán I. stupně však na tyto kroky zcela rezignoval a spokojil se s tím, že označená osoba se k podání vysvětlení nedostavila, tudíž nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě. Takový postup nepovažuje zdejší soud za dostatečný a uzavírá, že nebyla splněna negativní podmínka ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním

provozu pro nastoupení odpovědnosti žalobce, jakožto provozovatele vozidla, za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

28. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nepřihlédnutí k žalobcem tvrzeným skutečnostem a důkazům, kdy tyto nebyly náležitě zhodnoceny.
29. K tomuto žalobnímu bodu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48, ve kterém uvedl: „*Není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.*“ Žalobce důkaz řádně navrhl. Správní orgán však v odůvodnění rozhodnutí pouze uvedl, že listinný důkaz byl provozovatelem vozidla poskytnut až spolu se zasláním odporu proti příkazu dne 24. 9. 2018. Takto stručné vyjádření, byť po obsahové stránce dle § 52 správního řádu správné, nelze považovat za řádné vypořádání důkazního návrhu, obzvláště z důvodů pochybení správního orgánu při činění nezbytných kroků ke zjištění řidiče vozidla. Rovněž je třeba dodat, že usnesení o tomto odložení věci netvoří překážku věci rozsouzené. Jestliže by se tedy objevily nové důkazy, kterým právě Záznam o provozu vozidla mohl být, pokud by byl tento řádně hodnocen, řízení o přestupku řidiče vozidla by mohlo pokračovat. I druhou z žalobních bodů proto krajský soud vyhodnotil jako důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí a předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž bude žalovaný vázán shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.)
31. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a v náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) za 3 úkony dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, žaloba, replika žalobce) a 3x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu po 300 Kč. Jelikož je žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna advokáta a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2 142 Kč. Celkem tedy náklady řízení představují 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 12. 6. 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně